

Peters Julekalender

Jeg lærer at cykle

Jeg kan slet ikke cykle og jeg får det heller aldrig lært. Det er helt sikkert. Jeg havde sådan glædet mig til, at den blå cykel skulle komme med fragtmanden. Jeg kunne næsten ikke vente, og kunne allerede i min fantasi køre rundt i Sallinge sammen med Per og tvillingerne. I dag kom den så endelig, men nu er det lige meget. For jeg kan bare ikke cykle. Da jeg havde fået al pappen af, som cyklen var pakket ind, syntes jeg den var så flot. Den lugtede dejligt og jeg kunne se alle de ting, som de havde sat på cyklen i Odense. Der var kommet bagagebærer på, katteøje, pedaler med reflekser på og en ring med nogle små børster i alle mulige farver var sat på hvert hjul for at holde dem rene. Nu havde jeg osse en cykel som alle de andre. Men så gik det op for mig – jeg kunne jo ikke bare cykle. Og det kan jeg ikke endnu. Jeg havde taget cyklen med om i haven og trukket den rundt og rundt, men jeg skulle jo op på den og det turde jeg ikke. Da jeg alligevel til sidst havde prøvet, var jeg væltet med cyklen og den havde fået en meget lille skramme på bagskærmen og jeg fik en rift på mit knæ. Jeg satte cyklen ved hovedtrappen og var så gået op og sat mig på kedlen.

Nu er der gået 2 dage, men i eftermiddag har far fri og vil lære mig at cykle. Jeg ved, at jeg bliver til grin, hvis jeg ikke hurtigt får lært at cykle. Men jeg tør jo ikke, så jeg er måske en tøsedreng? Jeg tør aldrig noget, som er lidt farligt, så jeg lærer aldrig at cykle!

- Så Peter,! Så tar' vi en cykeltur. Op på cyklen med dig.

Langsomt hjælper far mig op på cyklen. Han holder mig i kraven og nu sidder jeg godt i sadlen og med begge ben på pedalerne.

- Så cykler vi, sir' far.

Langsomt glider vi ud af indkørslen. Far holder godt fast i mig, så jeg ikke vælter. Vi cykler hen ad vejen mod Karl Skyttes gård, der plejer der ikke komme så mange. Det går helt fint, synes jeg. I hvert fald så længe far har fat i mig. Pludselig kan jeg ikke mærke hans hånd på min skulder, og jeg blir' bange og begynder at slingre med cyklen. Men så tar' far fat i mig igen og så cykler vi videre. Nu begynder jeg at blive lidt mere modig. For hver gang jeg selv har cyklet et lille stykke og jeg er ved at vælte, kommer far og hjælper mig. Det går helt fint. Jeg begynder bedre at kunne holde balancen i længere og længere tid. Det er måske alligevel ikke så svært at lære at cykle. Pludselig er jeg kommet lidt foran far, men hvis jeg bare holder balancen og kører lige ud, så går det nok. Vi kører forbi Kroghs gård og far er stadig lidt bag mig, da jeg ser, at Signe og Inger kommer cyklende. De har nok været til klaverundervisning i Hillerslev. Hvor er det flovt, at de skal se mig lære at cykle af far. Jeg begynder så at slingre mere og mere og kan slet ikke holde balancen.

- Brems, råber far bag mig.

Men jeg ved jo slet ikke hvordan jeg bremses.

- Kør ned i grøften, råber far højt.

Men det behøver han ikke at råbe, for jeg ligger allerede i grøften med cyklen over mig.

Tvillingerne griner af mig, kan jeg se, da de cykler forbi mig.

- Op på cyklen igen, sir' far og får mig op af grøften og så fortsætter vi med at cykle. Da vi kommer tilbage til mejeriet, holder far fast i mig, så vi kan stoppe og jeg kan stå med stangen mellem benene.

- Prøv at sæt dig op igen, så gir' jeg dig et lille skub og så cykler du ned til Hans Snedker. Når du kommer til grusbunken, som du kan se, at han liggende på ved vejen, så tar' du farten og lader dig lille så stille falde ned i grusbunken.

Jeg ved ikke rigtig om jeg tør, men jeg skal jo lære at cykle. Så jeg prøver. Far gir' mig et lille puf og jeg cykler. Jeg styrer lige ud og jeg holder balancen og da jeg kommer til grusbunken, lader jeg mig falde. Det var nemt nok. Jeg trækker cyklen op til far og prøver igen. Det går osse godt.

Jeg kan cykle - næsten.